

Ջոզեֆ Սմիթն ու Օլիվեր Քաուդերին հայտնության ոգու հետ կապված արժեքավոր փորձառություն ստացան, մինչ նրանք թարգմանում էին Մորմոնի Գիրքը: Այս եղբայրները սովորեցին, որ նրանք իրենց աշխատանքն ավարտելու համար կարող էին ստանալ ցանկացած անհրաժեշտ գիտելիք, եթե խնդրեին հավատքով, անկեղծ սրտով, հավատալով, որ իրենք կստանան: Եվ ժամանակի ընթացքում նրանք ավելի ու ավելի հասկացան, որ հայտնության Հոգին սովորաբար գործում է որպես մտքեր ու զգացմունքներ, որ գալիս են մեր մտքերում և սրտերում՝ Սուրբ Հոգու գործությամբ (տես Վե՛նու 8.1–2; 100.5–8): Ինչպես Տերը սովորեցրեց նրանց. «Արդ, ահա, սա է հայտնության Հոգին. ահա, սա է այն ոգին, որով Մովսեսն Իսրայելի զավակներին դուրս բերեց Կարմիր ծովի միջով, չոր գետնի վրայով: Ուստի սա է քո պարզևր. դիմիր դրան» (Վե՛նու 8.3–4):

Ես հատուկ ուշադրություն եմ դարձնում «դիմիր դրան» արտահայտությանը՝ կապված հայտնության ոգու հետ: Սուրբ գրություններում Սուրբ Հոգու ազդեցությունը հաճախ նկարագրվում է որպես «մեղմ, հանդարտ ձայն» (Գ Թագավորաց 19.12; 1 Նեփի 17.45; տես նաև 3 Նեփի 11.3) և «կատարյալ մեղմության ձայն» (Հելաման 5.30): Քանի որ Հոգին քնքշորեն և մեղմորեն է մեզ շնչում, հեշտ է հասկանալը, թե ինչու մենք պետք է խուսափենք ոչ պատշաճ լրատվամիջոցներից, պոռնոգրաֆիայից և վնասակար, կախվածություն առաջացնող նյութերից և վարքից: Հակառակորդի այս գործիքները կարող են վնասել և վերջիվերջո կործանել մեր ունակությունը՝ ճանաչելու և պատասխանելու Աստծո մեղմ հուշումներին, որոնք տրվում են Նրա Հոգու գործությամբ: Մեզանից յուրաքանչյուրը պետք է լրջորեն մտածի և աղոթքով խորհի, թե ինչպես մենք կարող ենք չորսվել դևի գայթակղություններին և արդարությամբ «դիմենք դրանց», հենց հայտնության ոգուն, մեր անձնական կյանքում և ընտանիքներում:

Հայտնության ձևերը

Հայտնությունները տրվում են բազմաթիվ ձևերով, օրինակ, երազների, տեսիլքների, երկնային սուրհանդակների հետ զրույցների և ոգեշնչման տեսքով: Որոշ հայտնություններ ստացվում են անմիջապես. որոշները ճանաչվում են աստիճանաբար: Լույսի հետ կապված իմ նկարագրած երկու փորձառությունները մեզ օգնում են ավելի լավ հասկանալ հայտնության այս երկու հիմնական ձևերը:

Մութ սենյակում լույսը վառելը նման է Աստծուց անմիջապես և ամբողջական ստացվող ուղերձի: Մեզանից շատերն են ունեցել այս օրինակի փորձառությունը, մինչ մեզ պատասխան է տրվել անկեղծ աղոթքներին կամ տրվել է անհրաժեշտ ուղղորդում կամ պաշտպանություն՝ համաձայն Աստծո կամքի և ժամանակի: Նման անհապաղ և մեծ դրսևորումներ առկա են սուրբ գրություններում, արձանագրված են Եկեղեցու պատմության մեջ և տեղ են գտնում մեր իսկ կյանքում: Իսկապես, այս մեծ հրաշքները տեղի են ունենում: Մակայն հայտնության այս ձևը ավելի հազվադեպ հանդիպող երևույթ է, քան հաճախակի հանդիպող:

Ծագող արևի լույսի ճառագայթների աստիճանաբար ի հայտ գալը նման է Աստծուց «տող առ տող, ցուցում առ ցուցում» ուղերձ ստանալուն (2 Նեփի 28.30): Ավելի հաճախ հայտնությունը գալիս է ժամանակ առ ժամանակ փոքր ավելացումներով և տրվում է համաձայն մեր ցանկության, արժանավորության և պատրաստվածության: Այսպիսի հաղորդակցությունները Երկնային Հորից աստիճանաբար և մեղմորեն «[իջնում են մեր] հոգու վրա, ինչպես ցողը երկնքից» (Վե՛նու 121.45): Հայտնության այս ձևը ավելի հաճախ է հանդիպում, քան Նեփիի վառ, բայց ավելի հազվադեպ հանդիպող փորձառությունը,՝ երբ նա փորձեց մի քանի տարբեր միջոցներ, մինչև հաջողության հասավ Լաբանից արույրե թիթեղները ստանալով (տես 1 Նեփի 3–4): Ի վերջո, նա Հոգու առաջնորդությամբ գնաց Երուսաղեմ, «նախապես չիմանալով

բաները, որոնք [նա] պետք է աներ» (1 Նեփի 4.6): Եվ նա չտվորեց, թե ինչպես պետք է միանգամից մեծ վարպետությամբ նաև կառուցեր, այլ Տիրոջ կողմից նրան ցույց տրվեց «ժամանակ առ ժամանակ, թե ինչ ձևով [նա] պետք է մշակեր նավի հեծանները» (1 Նեփի 18.1):

Եկեղեցու պատմությունն ու մեր անձնական կյանքերը լի են Տիրոջ «տող առ տող, ցուցում առ ցուցում» հայտնության օրինակներով: Օրինակ, վերականգնված ավետարանի հիմնական ճշմարտությունները Սրբազան Դուրակում միանգամից չտրվեցին մարգարե Ջոզեֆ Սմիթին: Այս անգին զանձերը հայտնվեցին ըստ անհրաժեշտության և ճիշտ ժամանակին:

Մարգարե Ջոզեֆ Ֆ. Սմիթը բացատրել է, թե ինչպես է հայտնության այս ձևը արտահայտվել իր կյանքում. «Իմ պատանեկության օրերին . . . ես հաճախ էի խնդրում Տիրոջը ինձ մի հրաշալի բան ցույց տալ, որպեսզի ես կարողանայի վկայություն ստանալ: Մակայն Տերը հրաշքները ետ պահեց ինձանից և ինձ ցույց տվեց ճշմարտությունը, տող առ տող . . . մինչև նա ինձ տվեց իմանալու ճշմարտությունը իմ ողջ էության, և մինչև կասկածն ու վախը ամբողջովին հեռացան ինձանից: Նա ստիպված չեղավ երկնքից հրեշտակ ուղարկել սա անելու համար, կամ էլ խոսեր հրեշտակապետի փողով: Կենդանի Աստծո Հոգու մեղմ հանդարտ ձայնով շնչոցների մեջոցով՝ Նա ինձ տվեց վկայություն: Եվ այս սկզբունքով և գործությամբ՝ Նա կտա մարդկանց բոլոր գավակներին ճշմարտության իմացություն, որը կմնա նրանց հետ, և դա նրանց կստիպի իմանալ ճշմարտությունը, ինչպես Աստված գիտի դա, և կատարել Հոր կամքը, ինչպես Քրիստոսն է դա անում: Եվ բազում հրաշալի ապացույցներ երբեք չէին կարող սա անել» (in Conference Report, Apr. 1900, 40–41):

Մենք, որպես Եկեղեցու անդամներ, այնքան շատ ենք հակված կարևորություն տալ հրաշալի և տպավորիչ հոգևոր դրսևորումներին, որ մենք կարող է արժանվույնս չգնահատենք և նույնիսկ չնկատենք

սովորական միջոցը, որի շնորհիվ Սուրբ Հոգին իրականացնում է իր գործը: Պարզ ու աստիճանաբար աճող հոգևոր տպավորություններ ստանալու հենց «միջոցի պարզությունը» (1 Նեվիի 17.41), որ ժամանակի ընթացքում և ամբողջապես իրենից ներկայացնում է ցանկալի պատասխան կամ մեզ անհրաժեշտ ուղղությունը, կարող է պատճառ դառնալ, որ մենք նայենք «նշանակելից այն կողմ» (Հակոբ 4.14):

Ես խոսել եմ բազմաթիվ անհատների հետ, ովքեր կասկածում են իրենց անձնական վկայության ամրությանը և թերագնահատում են իրենց հոգևոր կարողությունները, քանի որ նրանք չեն ստանում մշտական, զարմանալի կամ ուժեղ տպավորություններ: Հավանաբար, եթե մենք խորհենք փորձառությունների մասին, որոնք ունեցան Ջոզեֆը Սրբազան Պուրակում, Մոդոսը Դամասկոսի ճանապարհին և Ալմա Կրոստերը, մենք կսկսենք հավատալ, որ ինչ-որ բան սխալ է կամ պակասում է մեր մեջ, եթե մենք չունենք նմանատիպ փորձառություններ, ինչպիսին են այս հայտնի և հոգևորապես տպավորիչ օրինակները: Եթե դուք ունեցել եք նմանօրինակ մտքեր

կամ կասկածներ, խնդրում եմ իմացեք, որ դուք միանգամայն նորմալ եք: Միայն շարունակեք առաջ գնալ հնազանդորեն և հավատքով առ Փրկիչ: Եթե դուք անեք սա, «հնարավոր չէ, որ դուք սխալ գնաք» (Վևու 80.3):

Նախագահ Ջոզեֆ Ֆ. Միլթըր ասել է. «Ցույց տվեք ինձ Վերջին Օրերի Սրբեր, ովքեր հենվում են հրաշքների, նշանների և տեսիլքների վրա, որպեսզի հաստատուն կանգնեն Եկեղեցում, և ես ձեզ ցույց կտամ անդամներ, . . . ովքեր լավ դիրք չունեն Աստծո առաջ, և ովքեր քայլում են սայթաքուն արահետներով: Մեզ հայտնված հրաշալի դրսևորումներով չէ, որ մենք պետք է հաստատվենք ճշմարտության մեջ, այլ համեստության և Աստծո օրենքներին և պատվիրաններին հավատարիմ հնազանդության շնորհիվ է»

Լույսի հետ կապված մեկ այլ հաճախակի հանդիպող փորձառություն մեզ օգնում է սովորել ևս մեկ ճշմարտություն հայտնության «տող առ տող, ցուցում առ ցուցում» տրվող եղանակի մասին: Երբեմն արևը ծագում է ամպամած կամ մառախլապատ առավոտյան: Ամպերով ծածկված լինելու պատճառով դժվար է լինում

լույսը տեսնելը և ճշտագրիտ պահը նկատելը, երբ արևը բարձրանում է հորիզոնում, հնարավոր չի լինում: Մակայն այսպիսի առավոտյան մենք այնուամենայնիվ ունենում ենք բավականաչափ լույս՝ նոր օրը տեսնելու և մեր գործերը վարելու համար:

Նման ձևով շատ անգամներ մենք հայտնություն ենք ստանում՝ առանց հստակ իմացության, թե ինչպես կամ երբ ենք մենք ստանում հայտնությունը: Եկեղեցու պատմության մի կարևոր իրադարձություն լուսաբանում է այս սկզբունքը:

1829թ. գարնանը Օլիվեր Քաուդերին դպրոցի ուսուցիչ էր Պալմիրայում, Նյու Յորք: Երբ նա իմացավ Ջոզեֆ Միլթի և Մորմոնի Գրքի թարգմանության գործի մասին, Օլիվերը երիտասարդ մարգարեին իր օգնությունն առաջարկելու զգացողություն ունեցավ: Ուստի նա ճանապարհվեց դեպի Հարմոնի, Պենսիլվանիա, և դարձավ Ջոզեֆի դպիրը: Նրա ժամանելու պահը և նրա օգնությունը էական նշանակություն ունեցան Մորմոնի Գրքի առաջ գալու գործում:

Փրկիչը հետագայում հայտնեց Օլիվերին, որ այնքան հաճախ, որքան նա աղոթել է առաջնորդության համար, նա հրահանգներ է ստացել Տիրոջ Հոգուց: «Եթե դա այդպես չլիներ, - հայտարարել է Տերը, - դու չէիր լինի այն տեղում, որտեղ հիմա գտնվում ես: Ահա, դու գիտես, որ հարցրել ես ինձ, և ես լուսավորել եմ քո միտքը. և այժմ ես ասում եմ քեզ այս բաները, որ կարողանաս իմանալ, որ դու լուսավորվել ես ճշմարտության Հոգով» (Վևու 6.14-15):

Այսպիսով, Օլիվերը ստացավ հայտնություն Մարգարե Ջոզեֆ Միլթի միջոցով, ով տեղեկացրեց նրան, որ նա հայտնություն էր ստացել: Հավանաբար Օլիվերը չէր հասկացել, թե ինչպես և երբ էր հրահանգներ ստացել Աստծուց և կարիք ուներ այս հրահանգը ստանալուն, որպեսզի նրա հասկացողությունը մեծանար հայտնության ոգու վերաբերյալ: Կարելի է ասել, որ Օլիվերը քայլում էր լույսով, ինչպես արևը ծագում էր ամպամած առավոտյան:

Բազում անորոշությունների և

դժվարությունների պահերին, որոնց մենք հանդիպում ենք մեր կյանքում, Աստված մեզ խորհուրդ է տալիս անել լավագույնը, որ մենք կարող ենք, գործել ինքնություն և չներգործվել (տես 2 Նեփի 2.26), և վստահել Իրեն: Մենք կարող է հրեշտակներ չտեսնենք, երկնային ձայներ չլսենք կամ մեծ հոգևոր տպավորություններ չստանանք: Մենք հաճախ կարող ենք առաջ շարժվել, հուսալով և աղոթելով, սակայն առանց բացարձակ հավաստիացման, որ մենք գործում ենք Աստծո կամքի համաձայն: Մակայն մինչ մենք մեծարում ենք մեր ուխտերը և պահում ենք պատվիրանները, մինչ մենք ավելի ու ավելի ենք ջանում հետևողականորեն բարիք գործել և ավելի լավը դառնալ, մենք կարող ենք վստահաբար քայլել, իմանալով, որ Աստված կողորդի մեր քայլերը: Եվ մենք կարող ենք վստահ խոսել, իմանալով, որ Աստված կոգեջնչի մեր խոսքերը: Մա մասամբ ունի այն սուրբ գրության իմաստը, որը հայտարարում է. «Այն ժամանակ քո վստահությունը կամրանա Աստծո ներկայության մեջ» (ՎևՈՒ 121.45):

Եթե դուք պատշաճ ձևով փնտրեք և կիրառեք հայտնության հոգին, ես խոստանում եմ ձեզ, որ դուք «կքայլեք Տիրոջ լույսով» (Եսայիա 2.5; 2 Նեփի 12.5): Երբեմն հայտնության հոգին կգործի անմիջապես և լիարժեք ձևով, երբեմն աննշան և աստիճանաբար, և հաճախ այնքան մեղմորեն, որ դուք կարող է նույնիսկ չնկատեք դա: Բայց անկախ միջոցից, որով ստացվում է այս օրհնությունը, դրա տված լույսը կպայծառացնի և կմեծացնի ձեր հոգին, կլուսավորի ձեր հասկացողությունը (տես Ավմա 5.7; 32.28), և կառաջնորդի և կպաշտպանի ձեզ և ձեր ընտանիքին:

Ես հայտարարում եմ իմ առաքելական վկայությունը, որ Հայրը և Որդին ապրում են: Հայտնության Հոգին իրական է, և կարող է և գործում է մեր անձնական կյանքում և Հիսուս Քրիստոսի Վերջին Օրերի Սրբերի Եկեղեցում: Ես վկայում եմ այս ճշմարտությունների մասին Տեր Հիսուս Քրիստոսի սուրբ անունով, ամեն: ■

Նախագահ Թոմաս Ս. Մոնսոն

Սուրբ Տաճար՝ փարոս աշխարհին

Եկեղեցու անդամության ամենակարևոր և պատկող օրհնությունները Աստծո տաճարներում ստացվող օրհնություններն են:

Իմ սիրելի եղբայրներ և քույրեր, ես իմ սերն ու ողջույններն եմ հղում ձեզ բոլորիդ և աղոթում եմ, որ մեր Երկնային Հայրը ուղորդի իմ մտքերը և ոգեջնչի ինձ, այսօր իմ խոսքը ձեզ հղելիս:

Կուզենայի սկսել մեկ-երկու մեկնաբանություն անելով հրաշալի ուղերձների վերաբերյալ, որ լսեցինք այս առավոտ Քույր Ալբերդի և Եպիսկոպոս Բրոթնի, և մյուսների կողմից՝ Եկեղեցու բարօրության ծրագրի վերաբերյալ: Ինչպես նշվեց, այս տարի նշվում է այդ ոգեջնչված ծրագրի 75-ամյակը, որն օրհնել է շատերի կյանքը: Ես արտոնություն եմ ունեցել անձնապես ճանաչելու նրանց, ովքեր ձեռնարկեցին այդ մեծ աշխատանքը. նրանք կարեկցանքով լի և հեռատես տղամարդիկ էին:

Ինչպես Եպիսկոպոս Բրոթն, Քույր Ալբերդը և մյուսները հիշատակեցին, ծխի եպիսկոպոսի պատասխանատվությունն է՝ հոգ տանել իր ծխի սահմաններում ապրող կարիքավորների համար: Ես նման արտոնություն եմ ունեցել, երբ նախագահում էի որպես շատ երիտասարդ եպիսկոպոս Սուրբ Լեյք Սիթիի մի ծխում, որն ուներ 1080 անդամ,

որոնցից 84-ը այրիներ էին: Շատերը օգնության կարիք ունեին: Որքան երախտապարտ էի ես Եկեղեցու բարօրության ծրագրի և Մկովող Միության ու քահանայության քվորումների օգնության համար:

Ես հայտարարում եմ, որ Հիսուս Քրիստոսի Վերջին Օրերի Սրբերի Եկեղեցու բարօրության ծրագիրը ոգեջնչված է Ամենագոր Աստծո կողմից:

Այժմ, իմ եղբայրներ և քույրեր, այս համաժողովին լրանում է երեք տարին, ինչ ես հաստատվել եմ որպես Եկեղեցու Նախագահ: Իհարկե, դրանք եղել են զբաղված տարիներ, լի բազում մարտահրավերներով, ինչպես նաև անթիվ օրհնություններով: Տաճարներ նվիրագործելու և վերանվիրագործելու հնարավորությունը եղել է դրանցից առավել հաճելի և սուրբ օրհնությունը, և այսօր ես ուզում եմ խոսել տաճարի մասին:

1902թ. հոկտեմբերի գերագույն համաժողովին Եկեղեցու Նախագահ Ջոզեֆ Ֆ. Սմիթը իր բացման խոսքում հույս հայտնեց, որ մի օր մենք «տաճարներ կունենանք՝ կառուցված երկրի տարբեր մասերում, որտեղ դրանք անհրաժեշտ են մարդկանց